

засадах партнерства, які складаються у процесі їх погодженої спільної діяльності щодо виявлення, запобігання та припинення правопорушень, реалізації планів, програм та проектів правоохоронної спрямованості з ефективним використанням засобів, ресурсів та можливостей кожного із суб'єктів [3, с.22]. До факторів, що впливають на формування партнерських відносин поліції та громадськості, належать: спільність цілей, інтересів та дій; усвідомлення можливості реалізації цілей, планів та програм тільки через спільну діяльність; довіра суб'єктів партнерства один до одного, яка є результатом сформованого позитивного іміджу кожного суб'єкта; взаєморозуміння [4].

Виходячи з положень законів України та міжнародно-правових актів до основних спільних заходів поліції та громадськості щодо задоволення потреб населення та покращення ефективності виконання поліцією покладених на неї завдань можна віднести: спільне планування та проведення сумісних дій щодо запобігання та виявлення правопорушень; обмін інформацією та досвідом щодо запобігання та припинення адміністративних правопорушень та злочинів; проведення спільних семінарів, навчань, зборів, консультацій і нарад правоохоронної спрямованості з питань покращання організації протидії злочинності.

До спільних проектів поліції і громадськості можна віднести: проведення спільних наукових досліджень; спільна розробка інструкцій, програм, проектів законів тощо; проведення сумісної експертизи нормативно-правових актів; участь поліцейських у роботі громадських приймальень та центрах правової допомоги населенню; організація і проведення спільних телефонних «гарячих ліній», виступів та публікацій в ЗМІ. До спільних програм поліції і громадськості можна віднести: співробітництво поліції з міжнародними та зарубіжними неурядовими громадськими організаціями з питань виконання поліцейських завдань та функцій; участь в програмах правового виховання та освіти населення, молоді, учнів загальноосвітніх шкіл, а також студентів, курсантів і слухачів вищих навчальних закладів; заснування та забезпечення діяльності сумісних друкованих ЗМІ (газет, журналів тощо) та інтернет-видань з метою висвітлення питань поліцейської діяльності, результатів проведення спільних заходів, опублікування звітів керівництва, спільних проектів, наукових досліджень тощо.

1. Про Національну поліцію: Закон України від 2 липня 2015 року № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40-41. Ст.379.

2. Громадськість і органи правопорядку: контроль, моніторинг, співпраця / [О. Банчук, Ю. Гаджиева, Б. Малишев, С. Перникоза, У. Шадська]; Практичний посібник. За заг. ред. О. Банчука. К.: ФОП Москаленко О.М., 2017. 75 с.

3. Торкайло Ю.С. Організаційно-правові засади взаємодії органів внутрішніх справ з інституціями держави та структурами громадянського суспільства: Дис. на здобуття наук. канд. юр. наук: 12.00.07. ХНУВС, Харків, 2012. 212 с.

4. Взаємодія міліції й населення як стратегічний напрям діяльності органів правопорядку. *Журнал «Віче»*. №12, червень 2013. URL:<http://www.viche.info/journal/3714>.

Поливанюк Василь Дмитрович

доцент кафедри
тактико-спеціальної підготовки,
кандидат юридичних наук, доцент

Жихарева Анастасія Андріївна

курсант факультету підготовки
фахівців для органів
досудового розслідування

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ПІДГОТОВКА ПОЛІЦЕЙСЬКИХ: ПРОФЕСІЙНА КОМУНІКАЦІЯ

Актуальність обраної мною теми полягає в тому, що в умовах реформування сучасні тенденції розвитку нашої держави та її правоохоронних органів ставлять перед новоствореною поліцією нові задачі та пріоритети. Одним з провідних завдань є переорієнтація тих негативних стереотипів, які існували у дореформаторський період, а саме уявлення людей про правоохоронні органи, які зводились до силового, а часто навіть і репресивного образу міліціонера – представника правоохоронного органу. На відміну від новоствореної Націо-

нальної поліції, провідну роль в арсеналі тодішньої міліції відігравала саме силова та агресивна модель вирішення службових ситуацій.

Необхідно підкреслити, що підтвердженням напрямку роботи Національної поліції на принципах гуманізму, верховенства права та законності є також девіз «Служити та захищати». Це гасло відображає нову сутність правоохоронних органів в демократичному суспільстві, а саме бути ближчим до громадськості, будувати свою професійну діяльність заради народу, а також бути відкритими до його потреб та побажань.

Не менш важливо є те, що тактика комунікації, соціально-сервісний характер діяльності поліції, спрямованість діяльності заради народу та разом з ним може призвести до значних успіхів у розкритті окремих видів злочинів та попередженні злочинності[1].

Необхідно виділити які ж критерії є визначальними чинниками у службових ситуаціях. До них належить насамперед те, чи проявили поліцейські тактовність та повагу до співрозмовника, чи достатньо уважно вислухали його, а також спрямованість розмови у потрібному руслі. Також важливим чинником є витримка представника поліції під час конфліктних ситуацій та усвідомлення стану правопорушника і того становища, що передувало правопорушенню.

Одним з обов'язків працівників поліції є ставлення до людей з повагою до їх гідності, коректна поведінка. Дотримання присяги, вірно служити народові є одним з найголовніших причин вироблення в громадян шанобливого ставлення до всієї правоохоронної системи та до закону[2].

Також одним з не менш важливих критеріїв є те, що Національна поліція поставила собі як один із пріоритетів залучення громад до взаємодії з правоохоронними органами (community policing). Суть такої взаємодії полягає в тому, що вибір рішення чи алгоритму певної поведінки у конкретній ситуації повинна спиратися на думку громадськості.

Для ефективної взаємодії з громадою необхідно викликати в неї довіру, а для цього важлива прозорість та відкритість поліцейської діяльності. Також для того, щоб викликати довіру людей необхідно оперативно реагувати на суспільні інформаційні запити до посадових осіб Національної поліції, а також щодо справ, які належать до її компетенції.

Варто також приділити увагу різновидам комунікації залежно від сфери застосування. Тут можна виділити два середовища, по-перше, комунікація з особами, що звертаються до органів Національної поліції та середовище саме з співробітниками. Між цими двома сферами існує певна взаємозалежність. Наприклад, якщо поліцейський дозволяє собі некоректне спілкування з громадянами в процесі службової діяльності, то сміливо можна стверджувати, що таке ж ставлення в нього буде і до своїх товаришів по службі[3].

Щодо показників, які свідчать про професійну придатність та високу компетенцію в сфері комунікації, то ними насамперед є здатність поліцейського уникати конфліктних ситуацій при вирішенні різної складності ситуацій. Також це рівень якості спілкування з колегами, або з іншими громадянами. до таких чинників варто віднести ще емоційну стриманість у стресових чи динамічних ситуаціях. І звісно уміння вдало та коректно пояснити суперечливі позиції не тільки колегам, а ще й іншим громадянам.

Підсумовуючи все вищезазначене можна сказати, що кроки до реформування міліції в поліцію увінчались успіхом, зокрема це проявляється в позитивному та довірливому ставленні громадян до правоохоронних органів. На відміну від Національної поліції за результатами численних опитувань громадян довіра до української міліції була надто низькою[2].

Тому, питання актуалізації професійного спілкування представників правоохоронних органів залишається в наш час дуже важливим. А завдяки налагодженій системі тренінгів рівень довіри до новоствореної Національної поліції можна значно покращити.

---

1. Стратегія розвитку органів внутрішніх справ України : проект [Електронний ресурс] // Міністерство внутрішніх справ України : офіц. веб-сайт. – 10.11.2014. – Режим доступу: <http://mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/1221365>

2. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://econfer.at.ua/publ/konferencija_2016_05_19_20/sekcija_6_socialno_gumanitarni_nauki/vikoristannja_socialno_psikhologichnogo_treningu_u_pidgotovci_pracivnikiv_policii_do_efektivnoj_komunikaciji_z_naselennjam/481-0-991

3. Гороховська Т.В. Формування мовленнєвої культури майбутніх працівників ОВС / Т.В. Гороховська // Проблеми пенітенціарної теорії і практики : щорічний бюлетень Київського інституту внутрішніх справ. 2003. №8. С.454-459.